

Scenariusz zajęć nr 12

Temat: Jestem dobrą koleżanką, dobrym kolegą – dbam o innych w klasie.

Cele operacyjne:

Uczeń:

- wskazuje zachowania i słowa sprzyjające tworzeniu relacji z innymi,
- wyjaśnia, dlaczego niektóre zachowania, słowa pomagają/utrudniają relacje.

Środki dydaktyczne:

- arkusz szarego papieru,
- flamastry,
- małe karteczki,
- klej,
- karteczki z imionami dzieci,
- karta pracy nr 1,
- karta pracy nr 2,
- pluszowy miś (lub inna pluszowa zabawka, ok. 30 cm wysokości).

Metody i techniki nauczania: zabawa integracyjna, pogadanka, drama, ćwiczenia praktyczne.

Formy:

- zbiorowa
- w grupach
- indywidualna

Przebieg zajęć:

Etap wstępny

Zabawa integrująca – dzieci siedzą na krzesłach w kręgu, jedna osoba stoi w środku i ma zasłonięte oczy. Siada na wybranych kolanach osoby z kręgu. Prosi, aby dana osoba, np. zaszczekała jak pies, zamiauczała jak kot, itp. Zadaniem jest odgadnięcie, czyje to kolana. Ważne, aby w czasie zgadywania inne osoby nic nie mówiły. Dobrze, żeby nauczyciel też brał udział w zabawie. Dzieci wykonują ćwiczenia w karcie pracy nr 1.

Etap realizacji

Zadanie 1

Uczniowie siedzą w kręgu na podłodze. Nauczyciel przedstawia dzieciom tytuł bajki – „Bajka o Ciepłym i Puchatym”. Następnie pyta:

- Jak myślicie, o czym będzie bajka?

Dzieci podają swoje pomysły. Nauczyciel opowiada „Bajkę o Ciepłym i Puchatym”.

W pewnym mieście wszyscy byli zdrowi i szczęśliwi. Każdy z jego mieszkańców, kiedy się urodził, dostawał woreczek z Ciepłym i Puchatym, które miało to do siebie, że im więcej rozdawało się go innym, tym więcej przybywało. Dlatego wszyscy swobodnie obdarowywali się nawzajem Ciepłym i Puchatym wiedząc, że nigdy go nie zabraknie.

Matki dawały Ciepłe i Puchate dzieciom, kiedy wracały do domu; żony i mężowie wręczali je sobie na powitanie, po powrocie z pracy, przed snem; nauczyciele rozdawali w szkole, sąsiedzi na ulicy i w sklepie, znajomi przy każdym spotkaniu; nawet groźny szef w pracy nierzadko sięgał do swojego woreczka z Ciepłym i Puchatym. Jak już mówiłem, nikt tam nie chorował i nie umierał, a szczęście i radość mieszkaly we wszystkich rodzinach.

Pewnego dnia do miasta sprowadziła się zła czarownica, która żyła ze sprzedaży ludziom leków i zaklęć przeciw różnym chorobom i nieszczęściom. Szybko zrozumiała, że nic tu nie zarobi, więc postanowiła działać. Poszła do jednej młodej kobiety i w najgłębszej tajemnicy powiedziała jej, żeby nie szafowała zbyt dużo Ciepłym i Puchatym, bo się skończy, i żeby uprzedziła o tym swoich bliskich.

Kobieta schowała swój woreczek na dno szafy i do tego samego namówiła męża i dzieci. Stopniowo wiadomość rozeszła się po całym mieście, ludzie poukrywali Ciepłe i

Puchate, gdzie kto mógł. Wkrótce zaczęły się tam szerzyć choroby i nieszczęścia, coraz więcej ludzi zaczęło umierać.

Czarownica z początku cieszyła się bardzo: drzwi jej domu na dalekim przedmieściu nie zamykały się. Lecz wkrótce wyszło na jaw, że jej specyfiki nie pomagają i ludzie przychodzili coraz rzadziej. Zaczęła więc sprzedawać Zimne i Kolczaste, co trochę pomagało, bo przecież był to – wprawdzie nie najlepszy – ale zawsze jakiś kontakt. Już nie umierali tak szybko, jednak ich życie toczyło się wśród chorób i nieszczęść.

I byłoby tak może i do dziś, gdyby do miasta nie przyjechała pewna kobieta, która nie znała argumentów czarownicy. Zgodnie ze swoimi zwyczajami zaczęła całymi garściami obdzielać Ciepłym i Puchatym dzieci i sąsiadów. Z początku ludzie dziwili się i nawet nie bardzo chcieli przyjmować – bali się, że będą musieli oddać. Ale kto by tam upilnował dzieci! Brały, cieszyły się i kiedyś jedno z drugim powyciągały ze schowków swoje woreczki i znów jak dawniej zaczęły rozdawać.

Jeszcze nie wiemy, czym się skończyła ta bajka. Jak będzie dalej, zależy od Ciebie. Rozmowa o treści bajki, o tym co się w niej działo, kto w niej występował.

Nauczyciel pyta:

- Czy macie pomysł, co to jest ciepłe i puchate?
- Co to jest zimne i kolczaste, które dawała czarownica?

Dzieci wymieniają swoje pomysły – w razie potrzeby można podpowiedzieć – czy są słowa, zachowania, które mogą być ciepłe i puchate (takie, które lubię słyszeć od innych), a jakie zimne i kolczaste (takie, które ranią).

- Co znaczy ostatnie zdanie z bajki? (nauczyciel jeszcze raz je czyta/powtarza)

Rozmowa z dziećmi o tym, jak mogą wpływać na atmosferę w klasie, relacje z innymi osobami.

Zadanie 2

Uczeń zdolny zapisuje na małych karteczkach podawane przez dzieci słowa i/lub zachowania, które są ciepłe i puchate oraz zimne i kolczaste. Nauczyciel razem z uczniami dzieli je na dwie części. Nauczyciel pyta, które słowa, zachowania dzieci lubią słyszeć od innych, które

zachowania sprawiają im radość. Wskazane przez dzieci karteczki są wspólnie naklejane na duży arkusz papieru. Powstały plakat należy umieścić w widocznym miejscu w klasie i zachęcić dzieci do używania słów, wprowadzania w życie zachowań wypisanych na nim.

Zadanie 3

Nauczyciel pyta, czy pozostałe hasła są zimne i kolczaste. Prosi dzieci o uzasadnienie. Te hasła, które zostaną uznane za zimne i kolczaste są zgniatane przez dzieci i wyrzucane do kosza. Nauczyciel zachęca, aby słowa i zachowania, które są zimne i kolczaste starać się również wyrzucać ze swojego życia.

Zadanie 4

Nauczyciel dzieli dzieci na małe grupy (3-4 osoby), zadaniem grupy jest przedstawienie sytuacji, w której należy użyć haseł wypisanych na plakacie z zadania 2. Dzieci dostają opis sytuacji i same muszą zdecydować, które słowa, zachowania chcą wybrać.

Przykłady sytuacji do przedstawienia: koleżanka/kolega siedzi sam na przerwie i z nikim się nie bawi, zapomniałam ołówka i nie mam czym pisać w zeszytach, widzę, że koleżanka/kolega płacze, koleżance/koledze nie udało się poprawnie wykonać ćwiczenia na zajęciach ruchowych.

Każda pokazana scenka jest omawiana, osoby oglądające opowiadają, co widziały, które zachowania i słowa można nazwać ciepłymi i puchatymi?

Zadanie 5

Dzieci siedzą w kręgu na podłodze. Między dziećmi stoi krzeselko, na którym siedzi pluszowy miś. Zadaniem dzieci jest powiedzenie słów, wykonanie gestów, które są ciepłe i puchate skierowanych do misia. Następnie kierują słowa/gesty wobec osoby siedzącej obok. Zadanie należy podsumować krótką rozmową o uczuciach, jakie wywołało w dzieciach dawanie i otrzymywanie ciepłych i puchatych. Karta pracy nr 2.

Etap końcowy

Nauczyciel pyta, jak uczniowie mogą dawać innym ciepłe i puchate. Podsumowaniem rozmowy jest zadanie na następny tydzień: dzieci losują karteczkę z imieniem innej osoby z klasy, której będą starały się dawać ciepłe i puchate. Nauczyciel wyjaśnia, że dzieci mogą samodzielnie wymyślić zachowania, słowa lub wykorzystać te, które znajdują się na wspólnie wykonanym plakacie.

Nauczyciel dziękuje dzieciom za udział w zajęciach.

Dodatkowo

Uczeń zdolny: w zadaniu 2 zapisuje wymieniane słowa na dużym arkuszu.

